

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΠΗΓΕ ΚΑΙ ΓΥΡΙΣΕ!

Πρίν από λίγους μήνες ένας Έλληνας δημοσιογράφος πήρε συνέντευξη από τον διασημότερο – σήμερα – κήρυκα της άθεϊας, τον βρετανό επιστήμονα και συγγραφέα Ρίτσαρντ Ντόκινς. Κάποια στιγμή, πού ο (έντός ή εκτός εισαγωγικών) επιστήμονας προσπαθούσε να ορίσει τί είναι 'ζωή', ο πατριώτης μας τον βοήθησε με την ερώτηση:

- 'Ο Καζαντζάκης είχε γράψει: «Έρχομαστε από μία σκοτεινή άβυσσο και καταλήγουμε σε μία σκοτεινή άβυσσο. Τό μεταξύ φωτεινό διάστημα τό λέμε 'ζωή'. Συμφωνείτε μέ αυτόν τόν όρισμό τής 'ζωής' ;

Ο Ντόκινς συμφώνησε ένθουσιασμένος: «Είναι μία πρόταση μέ όλόφανερη τήν αλήθεια μέσα της», είπε. «Σίγουρα έπειτα από αυτή τήν ζωή δέν υπάρχει απολύτως τίποτε»!...

* * *

Όπωςδήποτε, όσοι ... πάμε στην Έκκλησία, δέν συμφωνοῦμε μέ τόν κ. Ντόκινς. Πιστεύουμε ότι έπειτα από αυτή τήν ζωή σίγουρα υπάρχει ... κάτι. Πιστεύουμε ότι υπάρχει κόλαση και παράδεισος. Πιστεύουμε ότι μᾶς περιμένει ή κρίση τοῦ Θεοῦ. Τελικά, και ΕΔΩ και ΕΚΕΙ υπάρχει ΚΑΠΟΙΟΣ. Υπάρχει ὁ Χριστός, ὁ μόνος Ἀληθινός Θεός, πού εἶναι Η ΖΩΗ αὐτοπροσώπως!

Όμως συνήθως ζοῦμε «ὡς ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ». Μέ ἀμέλεια και ἀδιαφορία. Νομίζουμε ότι ή μετάβασή μας στην ἀπέναντι ὄχθη ἀργεῖ ... πολύ ἀκόμη. Και ἔτσι συνεχῶς ἀναβάλλουμε τήν διόρθωση και τήν μετάνοιά μας.

Ἡ ἐπόμενη συγκλονιστική ἱστορία ἀπό τήν «Κλίμακα» τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτη μᾶς ξυπνάει: Ἐνας πρῶην ἀμελής μοναχός πῆγε ... στόν

ἄλλο κόσμο και γύρισε. Τόν ἔστειλε πίσω ή ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, γιά νά μᾶς εἰπεί ότι κάποτε πρέπει νά πάρουμε τήν ὑπόθεση τής σωτηρίας μας στά σοβαρά.

* * *

«Ένας μοναχός, ὁ Ἅσυχιος ὁ Χωρηβίτης», λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης, «ζοῦσε ἀμελέστατα χωρίς τό παραμικρό ἐνδιαφέρον γιά τήν ψυχή του. Κάποτε λοιπόν συνέβη νά ἀσθενήσει βαρύτερα και νά φθάσει στό σημεῖο, ὥστε ἐπί μία ὥρα ἀκριβῶς νά φαίνεται ότι ἀπέθανε.

» Συνῆλθε ὁμως πάλι. Ὅποτε μᾶς ἰκετεύει ὄλους νά φύγουμε ἀμέλως. Και ἀφοῦ ἐκλείσει τήν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του, ἔμεινε κλεισμένος μέσα δώδεκα ὀλόκληρα χρόνια, χωρίς νά μιλήσει καθόλου μέ κανένα. Ὅλο αὐτό τό διάστημα δέν γεύταν τίποτε ἄλλο, ἐκτός ἀπό ψωμί και νερό. Καθόταν μόνο ἑκστατικός ἐμπρός σε ἐκεῖνα πού εἶδε στήν ἑκστασή του, χύνοντας ἀθόρυβα και συνεχῶς θερμά δάκρυα. Μόνο ὅταν πλησίασε ή ὥρα τοῦ θανάτου του, ἀποφράξαμε τήν πόρτα και μπήκαμε μέσα. Και ἀφοῦ πολύ τόν παρακάλεσαμε, τοῦτο μόνον εἶπε: « Συγχωρεῖτε με, ἀδελφοί. Αὐτός πού γνώρισε τί σημαίνει μνήμη θανάτου, δέν θά μπορέσει ποτέ πλέον νά ἀμαρτήσει».

» Ἐμεῖς θαυμάζουμε βλέποντας τόν ἄλλοτε ἀμελέστατο νά ἔχει μεταμορφωθῆ τόσο πολύ μέ τήν μακαριστή αὐτή ἀλλαγῆ. Και ἀφοῦ τόν θάψαμε στό κοιμητήριο, ὑστερα ἀπό μερικές μέρες ἀναζητήσαμε τό ἅγιό του λείψανο, ἀλλά δέν τό βρήκαμε. Μέ τό θαυμαστό αὐτό σημεῖο ὁ Κύριος μᾶς πληροφόρησε πόσο εὐάρεστα δέχθηκε τήν ἐπιμημένη μετάνοιά του».

Ἄρχιμ. Β.Λ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΤΩΡΑ ΓΟΝΕΙΣ;

«Δέν θά ξεχάσω ποτέ τήν αντίδραση μαῶς μητέρας στήν Κέρκυρα. Εἶχα πάει ἐκεῖ νά συζητήσω μέ τά παιδιά ἑνός Λυκείου· καί τήν ἄλλη ἡμέρα, μέ τούς γονεῖς τῶν παιδιῶν καί γενικά ἐνήλικες, μέ θέμα: «Ἐφηβεία καί οἰκογένεια». Ἡ ἐν λόγω μητέρα πῆρε τόν λόγο, εἶπε τό πρόβλημα μέ τόν γιό της καί ὕστερα μέ ρώτησε:

– Μήπως πρέπει νά τόν πάω σέ ψυχολόγο; Τῆς ἀπάντησα, λοιπόν:

– **Τά παιδιά δέν θέλουν ψυχολόγο. Γονεῖς θέλουν!**

Καί ἡ ἀντίδρασή της, ὄλο ἀπορία:

– **Καί πῶς νά γίνουμε τώρα γονεῖς; (!)**

Τό περιστατικό ἀναφέρει στό νέο του βιβλίο «Τά παιδιά δέν θέλουν ψυχολόγο. Γονεῖς θέλουν», ὁ ἔμπειρος ψυχίατρος Νίκος Σιδέρης. (ἐφημ. ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 12-4-09).

* * *

Εἶναι πολύ σπουδαία ἡ διαπίστωση τοῦ ψυχιάτρου γιά τό πόσο τά παιδιά χρειάζονται τούς γονεῖς τους. Ἐπίσης, εἶναι χρήσιμες οἱ συμβουλές καί ὁδηγίες του πρός τούς γονεῖς.

Παρά ταῦτα, τό ἐρώτημα-ἀπορία πού παραμένει εἶναι:

Ποῖο πρέπει εἶναι τό θεμέλιο στήν σκέψη μας καί στήν ζωή μας γιά νά γίνουμε γονεῖς;

Ἰδού, ἕνα παράδειγμα-ὁδηγός γιά νά δράσουμε σωστά καί σωτήρια γιά τά παιδιά μας.

Στά τέλη τοῦ 18ου αἰώνα (καιρός Τουρκοκρατίας) στήν περιοχή τῆς Θεσσαλονίκης ζοῦσε ἕνας ἄνθρωπος, πού κάποια ἡμέρα σκότωσε ἕναν Τοῦρκο. Στή συνέχεια, γιά νά γλυτώσει τήν ζωή του, ἀρνήθηκε τόν Χριστό καί ἔγινε μουσουλμᾶνος. Προβλέπεται κάτι τέτοιο στό Ἰσλάμ. Ἡ γυναίκα του, ὅμως, ἔμεινε πιστή χριστιανή. Εἶχαν καί μία κορούλα, τήν Ἀκυλίνα, μωρό τότε. Οἱ Τοῦρκοι πίεζαν τόν πατέρα νά ἀλλαξοπιστήσει καί τήν θυγατέρα του. Ὅταν ἡ Ἀκυλίνα ἔγινε 18 χρονῶν οἱ πιέσεις ἔγιναν ἀφόρητες. **Σέ ὅλα αὐτά τά χρόνια, ἡ μητέρα μέρα-νύκτα συμβούλευε τήν κόρη της νά μείνει ἀκλόνητη στήν πίστη τοῦ Χριστοῦ.**

Ἔτσι, ὅταν ὁ πατέρας τῆς Ἀκυλίνας τῆς εἶπε ὅτι πρέπει νά ἀρνηθῆ καί αὐτή τόν Χριστό, γιά νά γλυτώσει αὐτός ἀπό τίς πιέσεις, τοῦ ἀπάντησε:

– Μήπως εἶμαι ὀλιγόπιστη σάν καί σένα γιά νά ἀρνηθῶ τόν Πλάστη μου, τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό; Ἐγώ εἶμαι ἔτοιμη νά χύσω τό αἷμα μου γι' Αὐτόν.

Μετά τήν ἀπάντηση τῆς νέας, ὁ πατέρας της κάλεσε τούς Τοῦρκους γιά νά τῆς ἀλλάξουν γνώμη μέ τή βία πιά (!). Τήν ὥρα πού τήν ἀποχαιροετοῦσε ἡ μητέρα της, τῆς εἶπε:

– **Ἐφθασε ἡ ὥρα, παιδί μου, γιά τήν ὁποία σέ συμβούλευα χρόνια τώρα. Μήν ἀρνηθῆς τόν Χριστό, τόν Κύριο καί Σωτήρα μας.**

Τήν βασάνισαν ἀλύπητα. Ἡ νεαρή Ἀκυλίνα ἔμεινε ἀνυποχώρητη. Μισοπεθαμένη πιά, τήν ἔστειλαν στήν μάνα της.

– Τί ἔκανες παιδάκι μου; Τήν ἐρώτησε ἐκείνη, γεμάτη ἀγωνία.

– Ὅ,τι συμφωνήσαμε: Φύλαξα ἀκέραιη τήν ὁμολογία τῆς πίστες μου στόν Χριστό!

Μετά ἀπό λίγο, ἄφησε τήν τελευταία της πνοή στά χέρια τῆς μητέρας της. Ἐμαρτύρησε στίς 27 Σεπτεμβρίου τοῦ 1764.

* * *

Συνεπῶς, ὁ γονιός πού ἀγαπάει πραγματικά τό παιδί του, **πρῶτα-πρῶτα** πρέπει νά τό διδάξει καί νά τοῦ μάθει καλά ὅτι:

1. Θεμέλιο τῆς ὑπαρξῆς μας καί τῆς ζωῆς μας εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Κύριος καί Θεός μας. Χωρίς αὐτόν δέν ἔχουμε τήν πραγματική Ζωή. Καί φυσικά, οὔτε τήν πραγματική χαρά καί εἰρήνη πού εἶναι δῶρα δικά Του.
2. Πιά νά μείνουμε ἐνωμένοι μέ τόν Χριστό, ἀξίζει ἀκόμη καί ἡ θυσία τῆς ζωῆς μας. Γιατί χωρισμός ἀπό τόν Χριστό σημαίνει κόλαση.
3. Ὅλες οἱ ὑγιεῖς δραστηριότητες καί ἐπιδιώξεις τῆς ἐπίγειας ζωῆς, καί θεμιτές εἶναι, καί τίς εὐλογεῖ ὁ Χριστός· ὅμως ἀποτελοῦν δευτερεύουσα προτεραιότητα. Ἡ πρώτη εἶναι ὁ Χριστός καί ἡ σχέση μας μαζί Του!

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

ΤΑ ΔΥΟ ΜΑΧΑΪΡΙΑ!

Λίγο πριν την σύλληψή Του, ο Χριστός θέλοντας να υπενθυμίσει στους μαθητές Του την προφητεία “καί μετά άνόμων έλογίσθη”, ότι δηλ. θά τον θανατώσουν σαν ένα κοινό έγκληματία, τούς ειπε: όποιος δεν έχει μαχαίρι να αγοράσει. Τότε οι άπόστολοι, χωρίς να καταλάβουν τί τούς έλεγε, ειπαν: Νά, Κύριε, υπάρχουν εδώ δύο μαχαίρια (Λουκ. 22, 37)!

Γιατί δύο μαχαίρια καί όχι τρία ή τέσσερα ή...;

Στόν κόσμο πού ζούμε έχομε μπροστά μας δύο μαχαίρια:

- Τό ένα στρέφεται προς τά έξω, στους άλλους· καί τό άλλο στρέφεται προς τά μέσα, στόν έαυτό μας.

- Τό ένα προκαλεί βλάβη στόν διπλανό μας, όπως τό μαχαίρι πού χρησιμοποίησε ο άπόστολος Πέτρος γιά να κόψει τό αυτί του υπηρέτη του άρχιερέα. Αυτού του είδους τό μαχαίρι, ο Χριστός ειπε να επιστραφεί στην θήκη του.

- Τό άλλο μαχαίρι (έκείνο πού στρέφεται προς τά μέσα) είναι αυτό μέ τό όποιο κόβουμε - πρέπει να κόβουμε - όχι τούς άλλους αλλά τον έαυτό μας, δηλ. τά πάθη μας.

- Τό ένα τό κρατάνε στα χέρια τους τά έθνη, γιά να προκαλούν μεταξύ τους πολέμους καί να άλληλοεξοντώνονται.

- Τό άλλο τό κρατάμε ο καθένας στα δικά του χέρια γιά να άφαιρεί από επάνω του ό,τιδήποτε τον έμποδίζει να άνεβεί στόν ουρανό.

“Όσο λιγότερο οι άνθρωποι πολεμούν τό κακό μέσα τους, τόσο περισσότερο θα πολεμούν τον διπλανό τους, τον γείτονά τους καί τά άλλα κράτη. Καί άντίστροφα. “Όσο περισσότερο άγωνίζονται έναντίον του κακού τόσο λιγότερη θα είναι η ανάγκη να μάχονται μέ τον έξωτερικό έχθρό. “Όταν ο άνθρωπος “χύνει” λιγότερο δικό του αίμα πολεμώντας τό κακό μέσα στην καρδιά του, αναπόφευκτα θα χύσει περισσότερο ξένο αίμα, του άδελφού του. Η αυτοδικαίωση καί

ο έμφύλιος σπαραγμός πάνε μαζί χέρι-χέρι! Έκείνος πού δεν ψάχνει να βρεί τον έχθρό πού έμφωλεύει μέσα του, όπωςσδήποτε θά τον βρεί έξω!

Κάθε άνθρωπος, κάθε ήμέρα, κάθε στιγμή, μέσα στα μύχια της καρδιάς του διεξάγει έναν έμφύλιο πόλεμο μέ τον έαυτό του. “Αν σ’ αυτόν τον πόλεμο δεν δείξει παλληκαριά καί ήττηθεί, σίγουρα θα τον προεκτείνει καί προς τά έξω, στους άδελφούς του!

- Έκείνος πού δεν άγωνίζεται να σταυρώνει καθημερινά τον έαυτό του καί τά πάθη του, να είσαι βέβαιος ότι θα σταυρώνει καθημερινά τούς άλλους.

- Έκείνος πού δεν σηκώνει καθημερινά τον δικό του σταυρό, πρόσεξε καί θα τό ίδεις, θα τον τοποθετεί στην πλάτη των άλλων!

* * *

Μή σάς φανεί περίεργο τό ότι πολλές φορές άναρωτιόμαστε γιατί δεν έχομε μέσα μας ειρήνη καί γαλήνη. Η αλήθεια είναι πως άκόμη δεν ξεκινήσαμε τον πόλεμο μέ τον έαυτό μας. Καί γιατί δεν τον ξεκινήσαμε; Μά γιατί δεν έχομε την διάθεση να τό παραδεχθούμε ότι πράγματι μέσα μας έχομε ένα έχθρό ο οποίος δεν παύει κάθε στιγμή να μάς κλέβει καί να μάς τραυματίζει. Ένώ αυτός δουλεύει έντεχνα γιά την άπώλειά μας, έμεις καμαρώνουμε καί λέμε πως ό,τι μάς συμβαίνει, οφείλεται σε έξωτερικές αιτίες!..

Τί κρίμα! Τί κρίμα! “Άνθρωπος πού ποτέ δεν έκατσε να σκεφτεί την καλωσύνη καί την άπέραντη άγάπη του Θεού, ποτέ δεν θα αναλάβει ένα τέτοιο άγώνισμα.

Γιατί;

“Επειδή έγινε ο ίδιος νομοθέτης του έαυτού του! Νόμο έχει τό προσωπικό του συμφέρον! “Εμπνευσή του έχει την φιλαυτία του! Σκοπό καί στόχο του έχει την αύταρέσκεια· καί γιά Θεό λατρεύει - ποιόν άλλο; - τον έαυτούλη του!

Fulton Sheen, Καθηγητής Ψυχολογίας,
Μετ.: Άρχιμ. Α.Μ.

ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Γήνη Θεία Λειτουργία, μετά τόν Τρισάγιον Ὕμνον, ἀκοῦμε δύο ἀναγνώσματα-περικοπές ἀπό τὰ βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης: τό πρῶτον εἶναι ἀπό τίς ἐπιστολές τῶν ἀποστόλων· τό δεύτερον ἀπό τὰ Εὐαγγέλια.

Μέ τὰ ἀναγνώσματα αὐτά:

- ❖ Μαθαίνομε γιά τό ὅτι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Σωτήρας μας Ἰησοῦς Χριστός, ἔγινε ἄνθρωπος.
- ❖ Ἀκοῦμε τόν Χριστό νά μᾶς προσκαλεῖ στήν βασιλεία Του.
- ❖ «Βλέπουμε» μέ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας τὰ θαύματά Του.
- ❖ Καί ἔτσι καταλαβαίνουμε πόσο σπουδαῖα εἶναι τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου:

– Ναί, ὁ Λόγος ἔγινε σάρκα! Ναί, ἔκαμε μιά σάρκα ἀνθρώπινη, σκηνή Του! Καί ἔτσι ἐμεῖς (χάρις στήν ὄρασή σέ μᾶς σάρκα Του) εἶδαμε τή Δόξα Του, πού εἶναι ἡ Δόξα πού δίνει ὁ Πατέρας στόν Μονογενῆ Του. Ναί, ὁ Λόγος ἦλθε ἀνάμεσα μας πλήρης ἀπό χάρι καί ἀλήθεια (Ἰωάν. 1, 14).

Γι' αὐτό, λοιπόν, στήν εὐχή πού προηγεῖται τῶν ἀναγνωσμάτων, ὁ ἱερέας παρακαλεῖ τόν Χριστό:

«Δῶσε, φιλόνητο Κύριε, νά λάμψει στίς καρδιές μας τό ἄκτιστο φῶς σου πού βοηθά τόν ἄνθρωπο νά σέ ἀναγνωρίζει καί νά σέ ὁμολογεῖ Θεό του καί ἀνοίξει τὰ μάτια τοῦ μυαλοῦ μας νά κατανοήσουμε τὰ λόγια τοῦ εὐαγγελίου σου».

Συνεπῶς, μιλάμε γιά Φῶς πνευματικό πού διαλύει τό πνευματικό σκοτάδι πού εἶναι: ἡ ἄγνοια τοῦ Θεοῦ καί τὰ ἔργα τῆς ἁμαρτίας, πού δέν μᾶς ἐπιτρέπουν νά «δοῦμε» τόν Θεό καί νά τόν πλησιάσουμε.

Πρακτικά, τώρα, πῶς «φωτιζόμαστε»;

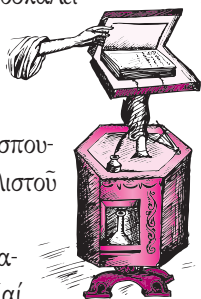
Μᾶς τό λέει ἡ συνέχεια τῆς εὐχῆς:

«Βάλε μέσα μας καί τήν ἀγάπη τῶν ἁγίων ἐντολῶν σου ὥστε νά καταπατήσουμε κάθε σαρκική ἐπιθυμία καί νά ζήσουμε ζῶη πνευματική, σκεπτόμενοι καί πράττοντες μόνο ἐκεῖνα πού εἶναι εὐάρεστα σέ Σένα. Γιατί Σὺ εἶσαι ὁ φωτισμός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων μας».

Ἄρα, ἡ μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα γιά τήν ἐν Χριστῷ πορεία καί προκοπή μας. Ἡ μελέτη αὐτή πρέπει νά γίνεται κατὰ τό δυνατόν περισσότερο καί καλύτερα, κάθε ἡμέρα. Καί νά μὴν ἀρκεῖται ὁ Χριστιανός στά -σχετικά μικρά- ἀναγνώσματα τῆς Λειτουργίας τῶν Κυριακῶν καί τῶν μεγάλων ἑορτῶν. Οἱ ἅγιοι ἀποστήθιζαν, μάθαιναν ἀπ' ἔξω ὀλόκληρα βιβλία τῆς Παλαιᾶς καί τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἐνῶ πολλοί ἀπό αὐτούς ἐγνωρίζαν ἀπ' ἔξω ὀλόκληρη τήν Ἁγία Γραφή!

Μέ τό φῶς τῶν εὐαγγελικῶν ἐντολῶν-ὁδηγῶν μαθαίνομε νά διακρίνομε τό καλό ἀπό τό κακό, τήν ἀρετή ἀπό τήν ἁμαρτία. Εἶναι ἡ ἐφαρμογή αὐτῶν ἀκριβῶς τῶν ἐντολῶν στήν ζῶή μας πού μᾶς πλησιάζει στόν Χριστό καί μᾶς ἐτοιμάζει γιά νά ἐνωθοῦμε μαζί Του μέ τήν δεῖα Κοινωνία.

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ
Μηνιαῖον Περιοδικόν
Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως
Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος
Υπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσίδης *
Τηλ. 26820 51161 * Κωδικός 1984
Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ, 48100 ΠΡΕΒΕΖΑ
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2010 * Ἀρ. Φύλλου 326 * Ἔτος Λ'
Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές
Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.
Τηλ. 23970 23313 Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

